

“मीठे बच्चे- कहिल्यै पनि कानुनलाई आफ्नो हातमा नलेऊ , यदि कसैले भूल गरेको छ भने बाबालाई रिपोर्ट गर , बाबाले सावधानी दिनुहुन्छ।”

प्रश्न:- बाबाले कुनचाहिँ ठेक्का लिनु भएको छ?

उत्तर:- बच्चाहरूको अवगुण निकाल्ने ठेक्का एक बाबाले नै लिनु भएको छ। बच्चाहरूको कमी-कमजोरी बाबाले सुन्नुभयो भने त्यसलाई निकाल्नको लागि बाबाले प्रेमले शिक्षा दिनुहुन्छ। यदि तिमी बच्चाहरूले कसैको कमी-कमजोरी देख्यौ भने पनि तिमीले कानुनलाई आफ्नो हातमा लिनु हुँदैन। कानुनलाई आफ्नो हातमा लिनु, यो पनि गल्ती हो।

ओम् शान्ति। प्यारा रूहानी बच्चाहरू आउँछन् बाबाबाट रिफ्रेश हुन किनकि बच्चाहरूले जानेका छन्- बेहदको बाबाबाट बेहद विश्वको बादशाही लिनु छ। यो कहिल्यै पनि बिसिनु हुँदैन तर बिसिन्छन्। मायाले भुलाइदिन्छ। यदि नभुलाउने हो भने धेरै खुसी हुने थियो। बाबाले सम्झाउनु हुन्छ- प्यारा बच्चाहरू! यो ब्याजलाई घरी घरी हेर्दै गर। चित्रहरूलाई पनि हेर्दै गर। हिँडा डुल्दा पनि ब्याजलाई हेर्दै गर्यौ भने थाहा हुन्छ, बाबाद्वारा बाबाको यादले हामी यस्ता बनिरहेका छौं। दैवी गुण पनि धारण गर्नु छ। यही समय हो ज्ञान प्राप्त गर्ने। बाबा भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू! रात दिन मीठे, मीठे भनिरहनु हुन्छ। बच्चाहरूले भन्न सक्दैनन्- मीठा प्यारा बाबा। भन्नु त दुवैलाई पर्छ। दुवै मीठा छन् नि। बेहदका बापदादा। तर कति देह-अभिमानिनीले बाबालाई केवल प्यारा भन्छन्। कति बच्चाहरूले त रिसाएर फेरि बापदादालाई जे पनि भनिदिन्छन्। कहिले बाबालाई भन्छन् भने कहिले दादालाई पनि भन्छन्- कुरो एउटै हुन जान्छ। कहिले ब्राह्मणीसँग, कहिले आपसमा रिसाउँछन्। त्यसैले बेहदको बाबा बसेर बच्चाहरूलाई शिक्षा दिनुहुन्छ। गाउँ गाउँमा बच्चाहरू त धेरै छन्, सबैलाई लेखिरहनु हुन्छ। तिम्रो रिपोर्ट आउँछ, तिमी रिसाउँछौ। बेहदको बाबा यसलाई देह-अभिमान भन्नुहुन्छ। बाबाले सबैलाई भन्नुहुन्छ। प्यारा बच्चाहरू! देही-अभिमानिनी बन। सबै बच्चाहरू तल-माथि भइरहन्छन्। यसमा पनि मायाले जसलाई समर्थ पहलमान देख्छ, उसैसँग लडाईं गर्छ। महावीर, हनुमानलाई देखाएका छन्, उनलाई पनि हल्लाउने कोसिस गरियो। यतिबेला नै सबैको परीक्षा लिन्छ। मायाबाट हार-जित सबैको भइरहन्छ। लडाईंमा स्मृति-विस्मृति सबै हुन्छ। जो जति स्मृतिमा रहन्छ, निरन्तर बाबालाई याद गर्ने कोसिस गर्छ, उसले राम्रो पद पाउँछ। बाबा आउनु भएको छ- बच्चाहरूलाई पढाउन, त्यो त पढाइ नै रहनु हुन्छ। श्रीमतमा चलिरहनु छ। श्रीमतमा चलनाले नै श्रेष्ठ बनिन्छ। यसमा कसैसँग झगडा गर्ने कुरै छैन। झगडा गर्नु अर्थात् क्रोध गर्नु। भूल आदि गर्छन् भने बाबालाई रिपोर्ट गर्नु छ। आफैले कसैलाई भन्नु हुँदैन फेरि त कानुन हातमा लिएर जस्तै हुन्छ। सरकारले कानुनलाई हातमा लिन दिँदैन। कसैले मुक्का हान्यो भने उसलाई मुक्काले हानिदैन। उजुर गरिन्छ अनि त्यसमाथि मुद्दा चल्छ। यहाँ पनि बच्चाहरूले कहिल्यै पनि उसलाई केही भन्नु हुँदैन, बाबालाई भन। सबैलाई सावधानी दिने एक बाबा हुनुहुन्छ। बाबाले धेरै मिठोसँग उपाय बताउनु हुन्छ। मिठोसँग शिक्षा दिनुहुन्छ। देह-अभिमानिनी बन्नाले आफ्नै पद कम गरिदिन्छन्। घाटा किन पार्ने? जति हुन सक्छ बाबालाई धेरै प्यारले याद गर्दै गर। बेहदको बाबालाई धेरै प्यारले याद गर, जुन बाबाले विश्वको बादशाही दिनु हुन्छ। केवल दैवी गुण धारण गर्नु छ। कसैको पनि निन्दा गर्नु छैन। देवताहरूले कसैको निन्दा गर्छन् र? कति बच्चाहरू त निन्दा नगरी बस्नै सक्दैनन्। तिमीले बाबालाई भन्यौ भने बाबाले अत्यन्त प्यारले सम्झाउनु हुन्छ। नत्र समय खेर जान्छ। निन्दा गर्नु भन्दा त बाबालाई याद गर्यौ भने धेरै धेरै फाइदा हुन्छ। कसैसँग पनि वाद-विवाद नगर्नु धेरै राम्रो हो।

तिमी बच्चाहरूले दिलैबाट जानेका छौ- हामीले नयाँ दुनियाँको बादशाही स्थापना गरिरहेका छौं। भित्र कति नशा रहनुपर्छ। मुख्य हो नै याद र दैवीगुण। बच्चाहरूले चक्रलाई याद गर्छन्, त्यो त सजिलै याद रहन्छ। ८४ को चक्र हो नि। तिमीलाई सृष्टिको आदि-मध्य-अन्त्य, समय अवधिको विषयमा थाहा छ, अरुलाई पनि धेरै प्यारले परिचय दिनु छ। बेहदको बाबाले हामीलाई विश्वको मालिक बनाइरहनु भएको छ। राजयोग सिकाइरहनु भएको छ। विनाश पनि सामुन्ने खडा छ। हो पनि संगमयुग, जबकि नयाँ दुनियाँ स्थापना हुन्छ र पुरानो दुनियाँ समाप्त हुन्छ। बाबाले बच्चाहरूलाई सावधान गरिरहनु हुन्छ- सिमर-सिमर सुख पाओ, कलह क्लेश मिटे सब तन के...।

आधाकल्पको लागि मेटिन्छ। बाबाले सुखधाम स्थापना गर्नुहुन्छ। माया रावणले फेरि दुःखधाम स्थापना गर्छ। यो पनि तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ- नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार। बाबाको बच्चाहरूसँग कति प्यार हुन्छ। सुरुदेखि नै बाबाको स्नेह छ। बाबालाई थाहा छ, मैले जान्दछु- बच्चाहरू जो काम चितामा जलेर कालो भएका छन्, उनीहरूलाई गोरो बनाउन जान्छु। बाबा त ज्ञानसागर हुनुहुन्छ, बच्चाहरूले बिस्तारै बिस्तारै ज्ञान ग्रहण गर्छन्। मायाले फेरि भुलाइदिन्छ। खुसी आउने दिंदैन। बच्चाहरूलाई त दिन प्रतिदिन खुसीको पारा चढिरहनु पर्छ। सत्ययुगमा पारा चढेको थियो। अब फेरि चढाउनु छ, यादको यात्राले। त्यो बिस्तारै बिस्तारै चढ्छ। हार-जित हुँदै हुँदै फेरि नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार कल्प पहिला जस्तै आफ्नो पद पाउँछन्। समय त त्यति नै लाग्छ, जति कल्प कल्प लाग्छ। पास पनि उनी हुन्छन् जो कल्प-कल्प हुन्छन्। बापदादाले साक्षी भएर बच्चाहरूको अवस्था देख्नुहुन्छ र शिक्षा दिइरहनु हुन्छ। बाहिर सेन्टर आदिमा रहँदा यति रिफ्रेश हुँदैनन्। सेन्टरबाट फेरि बाहिरको वायुमण्डलमा जान्छन्, त्यसैले बच्चाहरू यहाँ आउँछन् नै रिफ्रेश हुनको लागि। बाबाले लेख्नु पनि हुन्छ- परिवार सहित सबैलाई याद-प्यार दिनु। ती हुन् हृदका पिता, यिनी हुन् बेहदको पिता। बाप र दादा दुवैको धेरै प्रेम छ किनकि कल्प कल्प लभली सेवा गर्नुहुन्छ, धेरै प्यारपूर्वक गर्नुहुन्छ। भित्र दया लाग्छ। पढ्दैनन् वा राम्रो चालचलन छैन, श्रीमत अनुसार चल्दैनन् भने दया लाग्छ- यसले सानो पद पाउँछ। बाबाले के गर्न सक्नु हुन्छ? त्यहाँ र यहाँ रहनुमा धेरै फरक छ। तर सबै त यहाँ रहन सक्दैनन्। बच्चाहरू बढ्दै जान्छन्। प्रबन्ध पनि गरिरहन्छन्। यो पनि बाबाले सम्झाउनु भएको छ- यो आबू सबैभन्दा ठूलो तीर्थ हो। बाबा भन्नुहुन्छ- म यहाँ नै आएर सारा सृष्टिलाई, ५ तत्त्वहरू सहित सबैलाई पवित्र बनाउँछु। कति सेवा छ। एउटै बाबा, जो आएर सबैलाई सद्गति गर्नुहुन्छ। त्यो पनि अनेकौं पटक गर्न भएको छ। यो जानेर पनि फेरि बिर्सिन्छन्, त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ- माया धेरै शक्तिशाली छ। आधा कल्प यिनैको राज्य चल्छ। मायाले हराइदिन्छ, फेरि बाबाले खडा गर्नुहुन्छ। धेरैले लेख्छन्- बाबा हामी गियो। ठिक छ, फेरि नगिर्नु। फेरि पनि गिर्छन्। गिर्छन् अनि फेरि चढ्ने छोडिदिन्छन्। कति चोट लाग्छ। सबैलाई लाग्छ। सारा आधार पढाइमा छ। पढाइमा योग त छ नै। फलानाले मलाई पढाइरहनु भएको छ। तिमीलाई थाहा छ- बाबाले हामीलाई पढाइरहनु भएको छ। यहाँ तिमी धेरै रिफ्रेश हुन्छौ। गायन पनि छ- जसले हाम्रो निन्दा गर्छ, ऊ मित्र हो। भगवानुवाच- मेरो ग्लानि धेरै गर्छन्। म आएर मित्र बन्छु। कति निन्दा गर्छन्, मैले त सम्झन्छु- सबै मेरा बच्चाहरू हुन्। मेरो कति प्रेम छ यिनीहरूसँग। निन्दा गर्नु ठीक होइन। यतिबेला त धेरै खबरदारी राख्नु छ। बेग्ला बेग्लै अवस्था भएका बच्चाहरू छन्, सबैले पुरुषार्थ गरिरहन्छन्। कुनै भुल भयो भने पनि पुरुषार्थ गरेर अभुल बन्नु छ। मायाले सबैबाट भुल गराइदिन्छ। बक्सिङ्ग हो नि। कुनै बेला यस्तो चोट लाग्छ, जसले गिराइदिन्छ। बाबाले सावधानी दिनुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू! यसरी हायाँ भने गरेको कमाई चट हुन्छ। ५ तलाबाट तल खस्छौ। भन्छन्- बाबा, यस्तो भुल फेरि कहिल्यै हुने छैन। अहिले क्षमा गर्नुहोस्। बाबाले के क्षमा गर्नुहुन्छ। बाबाले त भन्नुहुन्छ- पुरुषार्थ गर। बाबाले जान्नुहुन्छ, माया धेरै प्रबल छ। धेरैलाई हराउँछ। टिचरको काम हो भुल भएकोमा शिक्षा दिनु, अभुल बनाउनु। यस्तो होइन, कसैले भुल गर्यो भने सधैं गरि नै रहन्छ। होइन, राम्रो गुणलाई गायन गरिन्छ। भुललाई गरिदैन। अविनाशी वैद्य त एउटै बाबा हुनुहुन्छ। उहाँले दबाई गर्नुहुन्छ। तिमी बच्चाहरूले किन कानुनलाई आफ्नो हातमा लिन्छौ? जसमा क्रोधको अंश हुन्छ, उनले ग्लानि नै गरिरहन्छन्। सुधार्ने बाबाको काम हो, तिमी त सुधार्नेवाला होइनौ। कसैमा क्रोधको भूत हुन्छ। स्वयं बसेर कसैको ग्लानि गर्छौ भने आफ्नो हातमा कानुन लियो, यसबाट ऊ सुध्दैन। अझै सम्बन्ध बिग्रिन्छ। नुनपानी हुन जान्छ। सबै बच्चाहरूको लागि एक बाबा बस्नु भएको छ। कानुनलाई आफ्नो हातमा लिएर कसैको ग्लानि गर्ने, यो ठूलो भुल हो। कुनै न कुनै कमजोरी त सबैमा हुन्छ। सबै त सम्पूर्ण बनेका छैनन्। कसैमा के अवगुण छ, कसैमा के छ। त्यो सबै निकाल्ने ठेक्का बाबाले लिनु भएको छ। यो तिम्रो काम होइन। बच्चाहरूको कमी कमजोरी बाबाले सुन्नु भयो भने त्यसलाई निकाल्नको लागि बाबाले शिक्षा दिनुहुन्छ। अहिलेसम्म सम्पूर्ण कोही पनि बनेका छैनन्। सबै श्रीमत अनुसार सुधिरहेका छन्। सम्पूर्ण त अन्त्यमा बन्नु छ। यतिबेला सबै पुरुषार्थी हुन्। बाबा सधैं अडोल रहनु हुन्छ। बच्चाहरूलाई प्यारसँग शिक्षा दिइरहनु हुन्छ। शिक्षा दिनु बाबाको काम हो। फेरि त्यस अनुसार चल्ने नचल्ने उसको भाग्यको कुरा हो। पद कति सानो हुन जान्छ। श्रीमतमा नचल्नाको कारणले कुनै पनि यस्तो काम गर्यो भने पद भ्रष्ट हुन्छ। दिल भित्र भित्रै खान्छ, मैले यो भुल गरें। मैले धेरै मेहनत गर्नुपर्छ। कसैमा पनि अवगुण छ भने त्यो बाबालाई सुनाउनु छ। हरेकलाई सुनाउँदै हिँड्नु यो देह अभिमान हो। बाबालाई याद गर्दैनन्। अव्यभिचारी बन्नुपर्छ नि। एक बाबालाई सुनायो भने ऊ चाँडै सुध्दैन। सुधार्नेवाला एक बाबा नै हुनुहुन्छ। बाँकी त सबै हुन् नसुधिएका। तर माया यस्तो छ- दिमाग नै परिवर्तन गरिदिन्छ। बाबाले आफूतिर मुख मोड्नु हुन्छ, मायाले फेरि घुमाएर आफूतिर गर्छ। बाबा आउनु भएको छ नै सुधारेर मनुष्यबाट देवता बनाउन। बाँकी कसैको

नामलाई बदनाम गरेर द्वार-द्वार सुनाउँदै हिँड्नु, यो बेकाइदा हो। तिमीले शिव बाबालाई याद गर। न्याय पनि उहाँकै पासमा छ नि। कर्मको फल पनि बाबाले दिनुहुन्छ। ड्रामामा छ तर कसैको नाम त लिइन्छ नि। बाबाले त बच्चाहरूलाई सबै कुरा सम्झाइरहनु हुन्छ। तिमी कति भाग्यशाली हौ। कति पाहुनाहरू आउँछन्। जसको पासमा धेरै पाहुनाहरू आउँछन्, ऊ खुसी हुन्छ। यी बच्चाहरू पनि हुन् भने पाहुनाहरू पनि हुन्। टिचरको बुद्धिमा त यही हुन्छ— म बच्चाहरूलाई यी जस्तै सर्वगुण सम्पन्न बनाउँ। यो ठेक्का बाबाले लिनु भएको छ, ड्रामाको योजना अनुसार। बच्चाहरूले मुरली पनि कहिल्यै मिस गर्नु हुँदैन। मुरलीको नै त गायन छ नि— एक दिन मुरली मिस गर्यो भने विद्यालयमा गयल भए जस्तै हो। यो हो बेहदको बाबाको विद्यालय। यसमा त एकदिन पनि गयल हुनु हुँदैन। बाबा आएर पढाउनु हुन्छ, दुनियाँमा कसैलाई थाहै छैन। स्वर्गको स्थापना कसरी हुन्छ, यो पनि कसैले जान्दैन। तिमीले सबै कुरा जानेका छौ। यो पढाइबाट धेरै धेरै अथाह कमाई हुन्छ। जन्म जन्मान्तर यो पढाइको फल मिलिरहन्छ। विनाशको सबै सम्बन्ध तिम्रो पढाइसँग छ। तिम्रो पढाइ पूरा हुन्छ अनि यो लडाईं सुरु हुन्छ। पढ्दै-पढ्दै बाबालाई याद गर्दै गर्दा जब नम्बर पूरा हुन्छ, परीक्षा हुन्छ तब लडाईं सुरु हुन्छ। तिम्रो पढाइ पूरा हुने बित्तिकै लडाईं सुरु हुन्छ। यो नयाँ दुनियाँको लागि बिल्कुलै नयाँ ज्ञान हो। त्यसैले बिचरा मनुष्यहरू अलमलिन्छन्। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूलाई माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) कसैको अवगुणलाई देखेर उसको निन्दा गर्नु हुँदैन। सबैतिर उसको अवगुणको वर्णन गर्नु हुँदैन। आफ्नो मीठासलाई छोड्नु हुँदैन। क्रोधमा आएर कसैको विरोध गर्नु हुँदैन।

२) सबैलाई सुधार्ने एक बाबा हुनुहुन्छ त्यसैले एक बाबालाई नै सबै सुनाउनु छ। अव्यभिचारी बन्नु छ। कहिल्यै पनि मुरली मिस गर्नु हुँदैन।

वरदान:-

देह - अभिमानको मैपनको सम्पूर्ण आहूति दिने धारणा स्वरूप भव

संकल्प र सपनामा पनि देह-अभिमानको मैपन नहोस्, अनादि आत्मिक स्वरूपको स्मृति होस्। बाबा-बाबाको अनहद शब्द निस्किरहोस् तब भनिछ धारणा स्वरूप, सच्चा ब्राह्मण। मैपन अर्थात् पुरानो स्वभाव, संस्कार रूपी सृष्टिलाई जब तिम्रो ब्राह्मणहरूले यस महायज्ञमा स्वाहा गर्छौ तब यस पुरानो सृष्टिको आहूति पर्ने छ। जसरी यो यज्ञ रचनको लागि निमित्त बनेका छौ, त्यसैगरी अन्तिम आहूति दिएर समोप्तिको लागि पनि निमित्त बन।

स्लोगन:-

स्वयंबाट, सेवाबाट र सबैबाट सन्तुष्टताको सर्टिफिकेट लिनु नै सिद्धि स्वरूप बन्नु हो।